

1

Vanaf zeshonderd meter hoogte, waar Claudette Sanders leerde vliegen, glansde het plaatsje Chester's Mill in het ochtendlicht als iets wat net gemaakt was en even was neergelegd. De auto's die door Main Street reden, flikkerden knipogend in de zon. De torenspits van de Congo-kerk leek scherp genoeg om de smetteloze hemel door te prikken. De zon gleed met grote snelheid over het oppervlak van de rivier de Prestile toen de Seneca v eroverheen vloog. Vliegtuig en water sneden schuin door het plaatsje.

'Chuck, ik zie twee jongens bij de Peace Bridge! Ze zijn aan het vissen!' Ze was zo uitbundig dat hij erom moest lachen. De vlieglessen had ze cadeau gekregen van haar man, de gekozen burgemeester van de gemeente. De burgemeester en de twee wethouders vormden het gekozen bestuur van het plaatsje. Hoewel Andy van mening was dat God de mens wel vleugels zou hebben gegeven als Hij had gewild dat hij ging vliegen, was hij altijd bijzonder gemakkelijk over te halen, en uiteindelijk had Claudie haar zin gekregen. Ze had het vanaf de allereerste les prachtig gevonden, maar dit was niet zomaar plezier; dit was bijna extase. Vandaag had ze voor het eerst echt begrepen waarom vliegen zo geweldig was. Wat er zo fijn aan was.

Chuck Thompson, haar vlieginstrucent, tikte even tegen de stuurknuppel en wees naar het instrumentenpaneel. 'Vast wel,' zei hij, 'maar zullen we rechttop blijven vliegen, Claudie?'

'Sorry, sorry.'

'Geen probleem.' Hij leerde mensen al jaren te vliegen, en hij hield van leerlingen als Claudie, degenen die graag iets nieuws wilden leren. Het zou best eens kunnen dat ze Andy Sanders binnenkort veel geld ging kosten. Ze was gek op de Seneca en had gezegd dat ze er ook een wilde, maar dan nieuw. Zo'n toestel kostte iets in de buurt van een miljoen dollar. Hoewel ze niet echt verwend was, viel niet te ontkennen dat Claudie Sanders een dure smaak had, maar haar man Andy, de geluksvogel, had er blijkbaar geen

moeite mee om haar wensen in vervulling te laten gaan.

Chuck hield ook van dit soort dagen: onbeperkt zicht, geen wind, ideale omstandigheden om iemand te leren vliegen. Evengoed schommelde de Seneca een beetje doordat ze te heftig reageerde.

‘Je bent er niet helemaal met je gedachten bij. Pas op. Ga naar honderdtwintig. We volgen Route 119. En daal naar driehonderd.’

Ze deed het en de Seneca kwam weer volkomen horizontaal in de lucht te liggen. Chuck ontspande.

Ze vloegen over Jim Rennie’s Used Cars, de plaatselijke autohandel en toen lag het dorp achter hen. Er waren velden aan weerskanten van de 119, en bomen die vlamden van kleur. De kruisvormige schaduw van de Seneca gleed over het asfalt; een van de donkere vleugels streek even over een miniatuurmannetje met een rugzak. Het mannetje keek op en zwaaide. Chuck zwaaide terug, al wist hij dat de man hem niet kon zien.

‘Een verdómd mooie dag!’ riep Claudie uit. Chuck lachte.

Ze hadden nog veertig seconden te leven.

2

De bosmarmot drentelde in de berm langs Route 119. Hij liep in de richting van Chester’s Mill, al lag het plaatsje nog tweeënhalve kilometer verderop en was Jim Rennie’s Used Cars niet meer dan een reeks twinkelende zon-neflitsen, in rijen gerangschikt op het punt waar de weg naar links afboog. De bosmarmot was van plan (voor zover je kunt zeggen dat bosmarmotten plannen maken) al veel eerder het bos weer in te gaan, maar voorlopig vond hij het prima om in de berm te lopen. Hij was verder bij zijn hol vandaan geraakt dan zijn bedoeling was geweest, maar de zon had warm op zijn rug geschinen en hij had frisse geuren geroken waardoor primitieve, net niet concrete beelden in hem waren opgekomen.

Hij bleef staan en verhief zich even op zijn achterpoten. Zijn ogen waren niet zo goed meer, maar goed genoeg om een mens te kunnen onderscheiden die langs de andere kant van de weg in zijn richting kwam.

De bosmarmot besloot nog een stukje verder te gaan. Mensen lieten vaak goed voedsel achter.

Het was een oude bosmarmot, en een dikke. Hij had in zijn tijd heel wat vuilnisbakken doorzocht en kende de weg naar de vuilstortplaats van Chester’s Mill net zo goed als hij de drie tunnels van zijn eigen hol kende. Op

de stortplaats was altijd veel te eten. Bedaagd waggelde hij langs de weg en keek naar de mens die aan de overkant liep.

De man bleef staan. De bosmarmot besefte dat hij gezien was. Schuin rechts voor hem lag een omgevallen berk. Daar zou hij zich onder verstoppen, wachten tot de man voorbij was en dan op zoek gaan naar een smakelijk...

Zo ver kwam de bosmarmot nog met zijn gedachten – en hij zette ook nog drie waggelende stappen – hoewel hij in tweeën was gesneden. Toen viel hij uiteen op de rand van de weg. Het bloed gutste eruit; ingewanden vielen in het zand. Zijn achterpoten maakten twee snelle trapbewegingen en hielden er toen mee op.

Voordat de duisternis viel, de duisternis die ons ooit allemaal overvalt, of we nu bosmarmot of mens zijn, dacht hij: *Wat is er gebeurd?*

3

Alle naalden op het instrumentenpaneel vielen naar nul.

‘Wat krijgen we nou?’ zei Claudie Sanders. Ze keek Chuck aan. Haar ogen waren wijd open, maar er stond geen paniek in te lezen, alleen verbijstering. Er was geen tijd voor paniek.

Chuck zag het instrumentenpaneel niet meer. Hij zag dat de neus van de Seneca in elkaar werd geperst. Toen zag hij beide propellers uit elkaar vallen.

Hij had geen tijd om nog meer te zien. Geen tijd voor wat dan ook. De Seneca explodeerde boven Route 119 en viel in een regen van vuur op het land. Het regende ook lichaamsdelen. Een rokende onderarm – van Claudette – kwam met een plof naast de netjes in tweeën gesneden bosmarmot neer.

Het was 21 oktober.